

Священникъ-тъ подиръ апостольско-то привѣтствіе: „благодать Господа Нашего Іисуса Христа и проч. като внуши на вѣрны-тъ да забравѣтъ всечко земно-то казва: горѣ (на горѣ на кадѣ небо-то) имѣимъ сердца. Народъ-тъ като изъяви готовность-тъ си, казва: „имами ко Господу“, сирѣчь ній имаме сердца-та си обьрнаты кѣмъ Господа.

Священникъ-тъ слѣдъ това вика предстоящи-тъ да возблагодарѣтъ Господа за всички-тъ Неговы за насъ благодѣянія, кои-то ній знаемъ и незнаемъ: „Благодаримъ Господа“.

Молящи-тъ ся отвѣщавѣтъ: „Достойно и праведно есть покланятися Отцу и Сыну и Святому Духу, Троицѣ единосущнѣй и нераздѣльнѣй“.

Святъ, святъ, святъ господь Саваоѣ.

При благодарно-то воспоминаніе за Божіи-тъ благодѣянія, священникъ-тъ между прочимъ представлява и непрестанно-то славословіе на Серафимы-тъ; кои-то, окружайки Божій-тъ престолъ, пѣютъ, и со всичкѣ си силѣ викѣтъ и казвѣтъ; а что они пѣютъ? допълнява народъ-тъ (*) или пѣвцы-тъ съ пѣніе-то на думы-тъ: „Святъ, Святъ, Святъ Господь Саваоѣ исполнь (пѣлы сѣ) небо и земля (отъ) славы Твоея“ и, като види, чи ся приближавѣтъ вольны-тъ страданія на Господа въ Іерусалимъ, при серафимскѣ-тъ пѣснѣхъ и хвалебнѣ-тъ на еврейски-тъ дѣца, кои-то поздравили Іисуса Христа при тържественно-то Му влизанье въ Іерусалимъ (Еванг. Іоанна 12, 13) недавно до востаніе-то: Осанна (спасеніе) въ вышнихъ! Благословенъ грядый во имя Господне! Осанна въ вышнихъ!“ Сосъ тѣзи пѣснѣхъ Евреи-тъ пострѣщали царе и други велики мѣжѣ, пратены отъ Бога за да избавѣтъ народъ-тъ отъ бѣды. Съ истѣ-тъ поздравкѣхъ пострѣщаме и ній христіане-тъ Господа, Виновникъ-тъ на всички-тъ добрины, Кой-то невидимо дохожда въ църкѣ-тъ за да при-

знаки на миръ и любовь другъ кѣмъ другого. Ето тіа на приношенія отъ добры-тъ христіане съставлявѣтъ благодарственнѣ жертвѣ на Бога, нашій-тъ благодѣтель. Колько бы хубаво было, ако бы и въ сегашно-то время было така!

(*) Въ древно-то время въ пѣкои църкви пѣли всички, колько были въ храмъ-тъ. Но послѣ, кога църковный-тъ типикъ сталъ пространенъ, а народъ-тъ по слабъ въ усердіе кѣмъ богослуженіе-то и почналъ да отива отъ църковны-тъ напѣвы и пѣсны, тогива зели да пѣютъ само тѣхъ лица, кои-то были способны и знали.